

Venise în sfârșit primăvara, în crânguri și poieni.

Soarele strălucea, răsăriseră flori multicolore,
iar pe pajiște încolțise iarba mătăsoasă, de un verde crud.

Iepurașul și ariciul erau bucuroși.

După iarna lungă, cenușie, nu mai puteau sta

liniștiți, nici nu voiau să mai rămână în vizuină.

Cei doi prieteni simțeau căldura soarelui pe fețele lor

și sperau că vor avea o primăvară plină de aventuri.

Încântați, au ridicat nasurile spre vântul călduț.

Dar nu mirosea a aventură din nicio direcție.

– Atunci hai să ne facem singuri rost de o aventură!
a strigat iepurașul încrezător.

– O, da, hai să facem asta, a fost de acord ariciul.

Așa că au început să se rostogolească pe deal în jos
și să sară peste pârâu.

Au alergat pe pajiște și s-au ascuns printre
tufișurile înverzite.

Ariciul a alergat, a sărit, s-a rostogolit și a atins ceva alb.

– Țsta nu era ieri aici, a spus el.

Iepurașul s-a apropiat și s-a uitat mai atent la lucrul acela alb.

Era rotund. Era neted. Avea un miros străin,
pe care iepurașul nu îl cunoștea.

– Ce poate fi? a întrebat ariciul.

– E o piatră, a presupus iepurașul.

– Dar pietrele nu cad din cer, a spus ariciul.

– Atunci de unde a venit?

